

Štev. 6.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. junija 1913.

Prvič k sv. obhajilu.

Škrjanček v gnezdecu še spi,
a mi že gremo čez goró
do tihe bele cerkvice,
kjer sveta maša bo.

Obleka naša bela vsa,
a še bolj belo je srce;
kako bi belo ne biló
ko k ženitnini gre!

Tam v cerkvi čaka že na nas
Priatelj čistih vseh otrok;
le brž, le brž po blagoslov
njegovih božjih rok!

Bogumil Gorenjko.

Pesmica.

Prvič so zapele ptičke — Drugič so zapele ptičke —
pa so črešnjice zacvele. črešnjice so se ospele.

Tretjič so zapele ptičke,
pa so črešnjice že zrele!

Bogumil Gorenjko.

Angelsko omizje.

11. Moč angelske hrane.

Koliko moč daje nebeška hrana gorečim udeležencem pri angelskem omizju, vam kaže ta-le zgled.

Pred nekaj leti se je na Francoskem pobožen deček, po imenu Pavlin, prav skrbno pripravil za prvo sveto obhajilo. Občina (Saint Corneille), ker je živel, je bila v dušnem cziru zelo zanemarjena in izprijena. Četrto, šesto in sedmo zapoved božjo so z nogami teptali in za cerkvene zapovedi se niso zmenili. To je v srce bolelo pobožnega dečka. Na dan prvega svetega obhajila, ki ga je opravil z angelsko pobožnostjo, je sklenil z nekaterimi prijatelji neko sveto zvezo. Obljubili so drug drugemu, da bodo točno opravljali svoje molitve, skrbno se izogibali vseh grešnih priložnosti, od časa do časa obiskavali svoje dušne pastirje in vzpodbujali drug drugega, večkrat prejemale svete zakramente ter zvesto izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi. V petih letih je štel to društvo pobožnih mladeničev že trideset članov. Zvesto so vsi izpolnjevali, kar so bili obljubili. Njihov zgled je vplival čudovito. Čez malo let je imela ta občina že trideset dobrih krščanskih obitelji in dvajset let po Pavlinovem prvem svetem obhajilu je bila izpreobrnjena vsa občina — pravi vzor krščanske srenje.

Povest o najdeni uri.

I.

Vroč, poleten dan je bil. Pekoče solnce je žgalo trudnemu poljedelcu v znojno obličje in trdi grudi v ovenelo zelenje. V tistem poletnem času je bilo, ko kmečki ljudje največ pretrpijo v neznosni vročini na svojih poljih in travnikih. Jarki in mlake

so se sušile, in njihovo gosto blato je zasmradilo vso okolico. Žabe so žalostno regljale na večer, ko je mrak legel na od solnca segreto zemljo. Ljudje so tožili, kaj bo, ako se jih Bog ne usmili in jim ne pošlje prepotrebnega dežja.

In tistega soparnega poletnega dne sta čemela na vrtu Šinkovčeve hiše domači Mihec in njegov tovariš, sosedov, to se pravi Boštjanov Jakec. Vesela sta bila svojih mladih, brezskrbnih dni in igrala sta se različne igre. Zdaj to, zdaj ono, kakor jima je katera prišla na misel.

Lepo je bilo namreč na Šinkovčevem vrtu. Sredi vrta je visel poševno s svojim starim deblom okroglec in se ponašal z zelenimi jabolki v najlepšem razvoju. Nedaleč strani pa sta ga stražili dve dvojčki — setnišči. Tudi te dve sta bili polni lepega sadja. In močan, ne ravno visok plot je ločil vrt od mimo-držeče poti. Tam pod okroglecem sta imela svoje veselje Mihec in Jakec.

»Ti, Mihec, veš kaj? Tukajle pod vašim okroglecem se najde vsakovrstna reč; poglej, kaj mi je prišlo v roke,« izpregovori Boštjanov Jakec in ponudi Mihcu male, štirioglate, lesene ploščice, s kakršnimi sta imela navado delati hišo. Take ploščice so dajali vaškim fantičem in deklicam za igrače Hrastov oče, ki so bili mizar. Niso bile sicer tako umetno narejene in uglajene, kakor jih vidite na sliki, ker s takimi se morejo ponašati le gosposki otroci. Na deželi se zadovoljijo otroci s preprosto igračo.

»Čudno, da si jih našel ravno tu pod okroglecem,« se začudi Mihec.

»Kaj čudno! Nič čudno! Glej, kopal sem s tole krevljo, pa so se mi kar naenkrat pokazale iz zemlje.«

»Ampak veš, ti Jakec, meni se to zdi čudno, kako so prišle semle. Poglej jih: čisto nove so, kot bi jih bili Hrastov oče ravnokar odžagali in dali nam otrokom.«

»E, beži kaj! V zemlji ostane vse lepo in sveže. Ne veš tega, Mihec,« meni Boštjanov. »Kdove, kdaj si se že ti igral z njimi, potlej si jih pa zakopal tukajle noter, da bi jih nihče ne dobil. E, si navihan ptiček, ti Mihec! Meni si jih morda hotel skriti?!

Mihec malo pomisli, če bi utegnilo biti na tem kaj resnice. Pa čimbolj je premišljeval, tembolj jasno se je zavedal, da tega ni storil nikoli. A — morda je pozabil? — No, to je mogoče, in zato odvrne svojemu tovarišu: »Morda že, pa se ne spominjam.«

Par trenutkov vlada molk. Tišino prekine Jakec z besedami:

»Veš kaj, Šinkovčev, jaz pa tako pravim: Kjer se najdejo takele deščice, tam se najde še kaj drugega, kaj lepšega — —«

»Beži, beži, kaj naj bi se našlo. Saj tudi tele deščice, kdosive odkod so prišle. Same od nikoder. Morda nama jih je kdo nalašč nastavil, da bi nama s tem napravil veselje. Postaviva iz njih hišo, lepo in visoko, kot jo znava in kot sva jo že velikokrat postavila.«

»Za to bova imela še čas. A sedaj kopljiva globlje! Videl boš, da bova še kaj našla na tem kraju. Stavim, da se bo tukajle našla ura. To je takšen kraj, kjer se rado kaj najde.«

»Pojdi, pojdi, Jakec, solit se s takimi čenčami. Ura — in pod našim okroglecem. Ta je bosa.«

»Bosa gori, bosa dolí. Pravim in pravim, da se bo tu v zemlji našla ura. Boš pa videl potlej, če ne bo res.« — In Jakec revskne parkrat z grebljo v zemljo. Ko revskne tretjikrat, se kar zablešči ura, lepa in svetlikajoča. Mihec osupne, ko mu jo pomoli Jakec s pristavkom: »Ti mi nisi verjel, jaz pa sem vedel, da mora biti... In bilo je, kot vidiš.«

»Ta ura je našega očeta. Seveda je! Včeraj so jo pogrešili, in zvečer so mene izpraševali, če sem jo kje videl. Lej, sedaj je pa tu. In kako je sem prišla? — Jakec, povej...«

»O, jaz je do danes nisem še nikoli videl, te ure,« se hiti opravičevati Jakec, vtikajoč se med Mihčeve besede.

»I, pa vendar. Kdo pa ti je povedal, da je ura zakopana pod našim okroglecem? Kar tako nisi mogel vedeti.«

»I no, zdelo se mi je; pa, pa, no seve, potlej sva jo pa našla.«

Jakec je prihajal v vedno večjo zadrego. Že je imel na jeziku, da bi povedal Mihcu resnico in ga nagovoril, naj prosi zanj pri svojih starših. Toda tega ni storil. Mihcu pa se je vse to zdelo tako nenavadno, nevsakdanje. Že je imel razlago na jeziku, pa jo je zamolčal, ker ni maral žaliti Jakca.

»Hm. Ampak oče so meni pravili, da jim je tudi verižica izginila z uro. Oboje skupaj. Jaz pravim: Kjer je ura, mora biti tudi verižica. Kdor je

ukradel, je ukradel vse skupaj, in gotovo tudi vse skupaj skrila.«

»Pa jaz je nisem ukradel, veš, Mihec,« se izgovarja jecljaje Jakec. »Ampak to ti pa rečem, da zastonj iščeva tu verižice. Ne bo je. Vem, da je ne bo. Tako pravim, da bo verižica najbrže tam gori na bregu za tisto veliko Kajžarjevo skalo. Tamkaj se marsikaj najde. Ne rečem dvakrat, da ni verižica skrita pod tisto skalo. Pojdiva le pogledat, in videl boš, da imam jaz prav. Kaj bi tega ne vedel! Kajžarjevemu Tonetu je izginil onidan klobuk. Zastonj ga je iskal po vseh koncih in krajih. In šele predvčerajšnjim, ko sva se na bregu igrala, sva ga našla po naključju gori pod Kajžarjevo skalo. Vesel je bil Tone najdenega klobuka, in vesel boš tudi ti najdene urine verižice. Le hiti za mano!«

»Povem ti, Jakec, da se meni zdi nespametno, verižico iskati kje drugje, kakor tam, kjer je bila ura. Kjer je en čevelj, je navadno še tudi drugi. Čemu bi hodila gori na breg, ko je pa verižica tu v zemlji. Le koplji še malo, pa boš videl.«

Nerad je sicer kopal Jakec, ker je dobro vedel, da verižice ni tam. Vendar je to storil radi lepšega. Ko pa verižice le ni bilo, se je i Mihec sprijaznil z mislijo, da bi utegnila res biti verižica pod Kajžarjevo skalo. Urnih korakov jo pobrišeta z Jakcem tja gor proti Kajžarjevim. Tam skoči Boštjanov Jakec za skalo, seže z roko podnjo, in v tem hipu se zasveti v njegovi roki urina verižica. Takoj jo spozna Šinkovčev Mihec, da je njegovega očeta.

Tiho, brez besede korakata z brega. Ko pa koráčita že proti Šinkovčevi hiši, reče Jakec:

»Le povej očetu, na kako čuden način sva našla vse to... In reci, da jaz nisem nič ukradel. Še sanjalo se mi ni o tem. Pa Bog ne daj, da bi kaj zinil komu drugemu, kako sva našla uro in verižico. Utegnil bi drugi pot kdo drugi izvohati in najti, midva bi se pa obrisala pod nosom. To pa še zmerom pravim, da je pod vašim okroglecem na vrtu tak kraj kot pod Kajžarjevo skalo. In v takih krajih se rado kaj najde.«

Pa je odšel Jakec zamišljen in s povešeno glavo domov in stopil v domačo hišo. Globoko v njegovi duši je ležalo nekaj bridkega. Srce mu je bilo težko kot kanton ob vogalu obcestne hiše. Jakčeve misli so bile polne grenkih skrbi. V njegovi duši se je redil greh...

II.

To je bilo govorjenja tisti večer v Šinkovčevi hiši. Oče so bili sicer veseli najdene ure z verižico, a so hoteli tudi natančnih pojasnil od Mihca.

»Ali te nisem vprašal oni dan, če si kaj videl mojo uro na mizi? Rekel si, da ne. Ti, Mihec, le glej, če si se zlagal. Precej mi povej, kje si danes dobil uro in kako. Če ne, bo pela tale...«

In zašibila se je pred Mihcem leskovka v očetovi desnici, kakor je bila vitka in dolga. Zašibila so se tudi Mihčeva kolena, in debele solze so mu stopile v oči.

»Oče, potrpite, da vam povem. Nisem je jaz skrnil in ne videl.«

»Počakaj no, Janez! Prej ga nikari ne tepi, da ti pove. Menda vendar nisva vzgójila Mihca v tatu,« so posegli vmes mati in prosili za Mihca. Oče so se dali utolažiti in so odložili leskovko, katero so že namerili čez Mihčeve hlače.

Mihec jokaje pove, kako sta se igrala na vrtu pod okroglecem z Boštjanovim Jakcem, in kako se je našla ura. Pové vse natanko očetu in materi; pové, kako čudno se je našla verižica pod Kajžarjevo skalo. Pa tudi teža ne zamolči, da mu je sosedov Jakec naročil, naj nikomur ne pové, kje se najlažje najdejo take reči.

Ko čujejo oče vso zgodbo, spravijo leskovko gor nad vrata in pobožajo Mihca z obema rokama po licih. Pristopijo tudi mati, Mihcu obrišejo s predpasnikom solzna lica in rekó: »Nič nikar ne jokaj, Mihec! Ata bi se bili kmalu prenašili. Sedaj je vse dobro, posušene naj bodo tudi tvoje solze! Enkrat za vselej pa ti povem, da mi nimaš hoditi več z Boštjanovim. Vseh muh je poln ta fant in še

krade povrhu. Bog ne daj, da bi imel ti še kaj opravi-
viti z njim. Za tatvino naj ga le doma kaznujejo starši,
mi ga ne bomo topli. Če ne bo sedaj kaznovan,
kakor zasluži, zna iz njega postati še kdovekaj-
čudno, da je ta Boštjanov Jakec tak. Saj sta oče in
mati počtena in dobra. A kaj se hoče? — Bi se že
poboljšal, če bi dobil o pravem času kazen.«

Očetu je bilo hudo, da so tako ostro prijeli
nedolžnega Mihca. Vzamejo v roke klobuk in sto-
pijo iz hiše v hlev, pogledat k živini, če je vse v redu.
Mater in Mihca pa so pustili v miru. Še dolgo sta
se pogovarjala mati in Mihec, in mnogo lepih naukov
za življenje je čul mladi Mihec iz materinih ust.

III.

Mihcu niti ni bilo treba praviti otrokom,
kako sta našla z Boštjanovim Jakcem uro. Komaj
je stopil vun iz hiše na prosto, aló, že so ga izpraše-
vali šolarji vsekrižem, sta li res z Boštjanovim našla
uro. Jakec jim je bil namreč že sam pripovedoval
to zgodbo, ker ga je pekla vest in ni mogel molčati.
Proti vsakemu se je izgovarjal, da je ni ukradel on
Šinkovčevemu očetu, ampak da je Kajžarjeva skala
in na vrtu pod Šinkovčevim okroglecem tak kraj,
kjer se rade najdejo razne reči — — —. No, in ker
Jakec sam ni molčal, zakaj bi bil tiho Mihec? Zbrali
so se otroci pod Šinkovčevo hruško, ki je stala na
tistem mestu že leta in leta in dajala okolici blago-
dejno senco. Tam so posedli otroci po travi, mali
in večji dečki, in so poslušali Mihca, ki jim je tako
živo pripovedoval zanimivo in resnično povest o
najdeni uri. Vsi so poslušali napeto, pozorno in
skoro sopsti si niso upali. Nad njimi je vel poleten
vetrič in majal košate veje stare hruške. Odmoroma
so padale z vej zelene, nedozorele hruške, drugače
pa je bilo vse mirno in tiho. Potem so se razšli
fantiči vsak na svoj dom. Nekateri, zlasti manjši, so
razmišljali o čudnih krajih, kjer se lahko marsikaj
najde; drugi, povečini starejši, pa so rekli, da je
Boštjanov Jakec odsile prebrisan in da ga ni nič
prida.

(Konec prihodnjič.)

Marijin vrtec.

Prebela okna bele hiše
nanovo so pobarvana,
zeleni vrt in bela hiša
z ograjkom sta zavárvana.

Z očesom modrim in velikim
na dom strmi neba obok.
Na vrtu klije belo cvetje,
na oknu tam sloni otrok.

In tisto cvetje se v oltarju
v nedeljo zjutraj zablesti;
a tisto dete bo Mariji
cvetelo svoje žive dni.

Silvin Sardenko.

Bogoljuben pastirček — Marijin častilec.

Zgodovina in izkušnja nas uči, da so v vseh stanovih najboljši in najpridnejši ljudje oni, ki najlepše časté Marijo, presveto Devico. To se pokaže že pri otrocih, ako so prisrčno vdani svoji nebeški Materi.

To se je posebno sijajno videlo pri bogoljubnem pastirčku s v. Paškalu Bajlonu. Že kot malo dete je razodeval posebno veliko veselje, če je smel iti z materjo v cerkev, in ves zamaknjen je poslušal, ko mu je bogoljubna mati pripovedovala o Jezusu Kristusu, ki noč in dan biva na velikem oltarju, o preljubi Materi nebeški, o svetnikih in angelih.

Zelo rad bi bil hodil v šolo, pa ni mogel, ker so bili starši ubožni in so ga morali dati v službo za pastirja. Pa kako si pomaža bistrourni otrok?

Vselej, kadar žene čredo na pašo, vzame knjigo s seboj. Ko se živina lepo mirno pase, se vstopi poleg pota kakor kak usmiljenja vreden berač, pa ne da bi prosil denarjev ali kruha vbogajme, želi le duhovne miloščine. Za božjo voljo prosi mimogredoče, naj se ga usmilijo in mu črke razkažejo, da se bo mogel naučiti čitanja. Po

velikem trudu se mu res posreči, da se nauči še precej dobro brati, in še celó nekoliko pisati se navadi samotež.

Zdaj se čuti zelo srečnega, ker more čitati lepe svete knjige. Posebno všeč mu je knjiga o češčenju Matere božje. Da bi ga v čitanju in premišljevanju nihče

Sv. Paškal Bajlon.

ne motil in da bi mogel Mater božjo častiti prav po željah svojega vnetega srca, se loči od drugih pastirjev in goni svojo čredo k neki kapelici Matere božje.

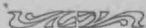
Krog te kapelice pa je bil slab pašnik. Zato ga vpraša некоč mož, kateremu je pasel ovce, zakaj vedno na istem kraju pridržuje čredo; saj tam ni nič paše in

ovce bodo vse sestradane. Paškal pa preprosto odgovori: »Blizu Matere božje ne bo ovcam ničesar manjkalo; kajti ona je dobra pastirica, ki pomaga v vsaki potrebi.« In res je bilo tako; Bog je otroku tako poplačal goreče češčenje Matere božje, da je bil mož sam primoran spoznati, da so mu ovce dobro oskrbljene in tako debele, kakor da bi se pasle po najboljših pašnikih.

Iz ločja si je umetno spletel molek in je z veliko pobožnostjo vsak dan po večkrat molil sveti rožni venec. Molil je najrajši klečé, obrnjen proti imenitni romarski cerkvi, ki se je imenovala »Naša ljuba Gospa na gori«. Takih molekov iz bičja je še več naredil in jih drugim podaril ter jim razložil, da so spleteni iz belih in rdečih rož; češčenamarije da so bele, čednosti najsvetejše Device; očenaši pa da so rdeče rože, svete rane božjega Zveličarja.

Tudi tak oltarček si je bil Paškal napravil, da ga je imel lahko zmeraj pri sebi: to je bila njegova pastirska palica! V palico si je namreč vdolbil podobo Matere božje in na zgornjem koncu je naredil križ. To palico je zasadil v zemljo, najrajši pod kakim lepim drevesom, potlej je pa pokleknil in molil s tako gorečo pobožnostjo, da so ga večkrat videli zamaknjenega. Ta palica svetega pastirca je bila Bogu tako všeč, da je čudeže delal po njej. Ko ni bilo v poletni vročini vode, jo je Paškal kar v zemljo zasadil, in pritekla je iz suhih tal toli zaželjena voda.

Pravzaprav bi bil moral to blago dušo, tega nedolžnega pastirčka, ki je pozneje stopil v frančiškanski red in blagovitost mladostnih let izpopolnil z veliko svetostjo, uvrstiti med odlične goste angelskega omizja, ker se je izredno odlikoval tudi v češčenju presvetega Rešnjega Telesa. Pa to se itak razume samoobsebi, da so vsi pravi Marijini otroci tudi srečni gostje pri angelski mizi. Samo to naj še pristavim v razumljenje slike, da se je Paškalova goreča ljubezen do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu razodela še celó po smrti: sveti mrlič na mrtvaškem odru je ob povzdigovanju svete hostije še dvakrat odprl oči in zopet zamižal, da so strmeli vsi navzoči.

Ali ste že obdelali Marijin vrtec?

V naravi se je razvila cvetoča pomlad, ki je tako lepa podoba pomladne dobe v človeškem življenju. V pomladni dobi ste tudi vi, dragi otroci Marijini; pomladno cvetje se razvija in dehti — tako upam, v vaših nežnih in nedolžnih srcih. Na pomlad v življenju se človek pozneje vedno z veseljem spominja, ako jo je preživel v ljubezni do Boga, v nedolžnosti srca. Pomladna doba je za cvetje v naravi, je za nežno zelenje sila nevarna. O tem smo se prepričali osobito letos, ko je nesrečni mraz poparil, posmodil in pokončal toliko bujnega cvetja in s cvetjem vred toliko sadeža, ki je za to leto uničen.

Tudi pomladna doba v življenju vašem je najnevarnejša doba. Že pregovor pravi: »Mladost je norost«. Iz norosti pride marsikaj hudega, kar se ne dá nikdar popraviti. Ta pregovor naj ne velja za vas, ki ste izvolili Marijo za svojo Gospo, Mater in Zavetnico. V vrtec Marijin ste vstopili. Ta vrtec hočete pridno obdelovati in oskrbovati. Pomladi mora vsakdo vrt pognojiti, preorati in prekopati, da bodo cvetke, ki jih vsadi, dobro uspevale.

Tudi v Marijinem vrtcu vas čaka tako delo.

Preorati morate najprej svoja srčeca; to se zgodi z dobro in skesano spovedjo. Pognojiti je treba vrtec, da bodo lepe cvetke (čednosti) tem bujnejše in tem močnejše rastle. To bo storila pomoč Svetega Duha, milost božja, ki jo prejmemo v obilni meri pri spovedi in pri sv. obhajilu. Prilivati moramo sadikam. To se bo zgodilo z gorečno in pobožno molitvijo.

Poglejmo danes na cvetne gredice na vrtcu Marijinem in opazujmo zlasti dve pomladanski cvetki, ki sta nam vsem ljubi, namreč: zvonček in vijolico.

Kaj vas uči prva, kaj druga?

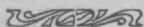
O zvončku beremo to-le zanimivost. Ko je ljubi Bog ustvaril zemljo in na njej vse stvari, ki razveseljujejo človeka, je hotel imeti še eno stvar, ki je navidez zelo nedolžna, v resnici pa zelo nevarna, namreč sneg. Bog mu je dal naprosto, naj si izbira barvo, ki mu najbolj prija in ugaja. Sneg gre in opazuje raznobojne pisane cvetice. Pokloni se nežni vijolici ter jo poprosi, da bi mu dala

svojo barvo. A ponižna in skromna cvetka se ne zmeni za priliznjenca, ker vé, kako nevarnost ima v sebi. — Sneg gre dalje ter poprosi vrtnico, če bi mu hotela posoditi živordečo barvo; toda vrtnica je gluha dobrovedoč, da se s sovražnikom ni dobro družiti. Ves potepen se sneg zasučé okrog solnčnice, a tudi tu je dobil košarico. Ni mu ostalo drugega kot da je šel na samotno tratino. Tam pod grmičem se je ujčkal snežnokrili zvonček na zelenem drogcu. Jako všeč mu je bil ta skromni samotarček, pa si je mislil: Poizkusim še tukaj. In res; ni bil odbit. Zvonček je prikimal, ko ga je sneg prosil za jasnobelo barvo. Prosilec je bil silno vesel svoje sreče in bele obleke, ki mu jo je radevolje poklonil nežni zvonček. Prisegel je, da hoče z vsemi močmi varovati in ščititi to cvetko, vsem drugim trdosrčnicam pa je prisegel zaroto in pokončanje. Zato pa vidimo, da se zvončku nič ne zgodi, četudi je ves zakopan v snegu, četudi snežena burja brije okrog njega. Vsem sneženim nezgodam kljubuje in nič žalega se mu ne pripeti, ko sneženi dih mori in požiga druge njegove zgodnje tovarišice.

Otroci Marijini! Zvonček naj bo nekaka podoba trdnega in zvestega Marijinega otroka. Nevarnost preti mladini od vseh strani: satan hodi okrog kot rjoveč lev in išče svojih žrtev zlasti med mladino; hudobni in spачeni ljudje hočejo kot satanovi pomočniki vjeti mladino v svoje nevarne mreže; lastna slabost in slabo nagnenje nas vabi in vlačí v greh in v zlo. Zavedujoči se teh nevarnosti, ste pritekli k Mariji. Tu v njenem okrilju ste varni. Ona pa, ki preganja in sovraži greh, zmoto in zlobnost, se bo potezala za vas, da ne gine vaša snežnobela obleka dušne čistosti.

Druga cvetka vijolica naj vas opominja, da ste kot Marijini otroci dolžni posnemati zlasti tudi tisto čednost, ki je poleg čistosti naklonila Mariji najvišje odlikovanje, to je čednost ponižnosti in iz nje izvirajočo pokorščino. Pokorščina je po izreku svete Terezije najkrajša pot do popolnosti in od te do zveličanja. Naj spoznajo starši, naj se prepričajo gospodične učiteljice, da znate biti poslušni in ubogljivi tudi v majhnih rečeh.

A. Č.

Ali . . . ? — Zakaj . . . ?

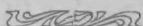
Ljubi otroci Marijini! Kadar kaj vprašujemo, začnemo navadno z besedico »Ali«, včasih pa z besedico »Zakaj«. Tudi jaz bi vas danes rad nekaj vprašal. Prvo vprašanje se prične z besedico »Ali«, drugo pa z besedico »Zakaj«. Da ne bo treba ugibati, vprašam kar kratko: Ali ljubite Marijo? . . . Zakaj jo ljubite?

Na Poljskem je živel mladenič, ki ga po imenu gotovo poznate. Stanislav so ga klicali. Bival je dalj časa na Dunaju, pa tudi v Rimu. Ta sveti mladenič je prav posebno ljubil Marijo. Nekoč ga vpraša prileten pater, če ima kaj rad Marijo. Kaj je odgovoril Stanislav? Solze so mu porosile oči, rdečica je podplula sicer blede lica in s presrčno iskrenostjo je zaklical: »Kako bi ne ljubil Marije, saj je moja mati!« . . . Zdaj pa pomisli, otrok Marijin, kaj bi ti odgovoril, če bi te kdo prašal: Ali ljubiš Marijo? Vem, da bi tudi ti odgovoril: Prav gotovo! — Že iz katekizma ti je znano, da moramo Marijo bolj ljubiti, kakor angele in svetnike; drugič si se pa Mariji prav posebno priporočil in posvetil, ko si vstopil v Marijin vrtec.

In zakaj si pravzaprav dolžan Marijo še bolj ljubiti kot angele in svetnike? I zato, kajne, ker je mati Jezusova. V tem je Marijina največja odlika, čast in veličina. Marija je mati Jezusova — dobro premisli to resnico; premisli pa tudi, da bo tvoja ljubezen do Marije le takrat prava, odkritosrčna in iskrena, ako se varuješ, da z grehom ne žališ božjega in Marijinega Sina Jezusa. Ali misliš, da bo nebeška mati Marija zadovoljna, če ji ti zatrjuješ, da jo ljubiš, njenega Sina Jezusa bi pa z grehom žalil? . . . Gotovo ne. Iz tega pa lahko sklepaš, kdaj bo Mariji všeč tvoja ljubezen.

Zakaj še ljubiš Marijo? Ne samo, ker je tvoja najboljša mati, ampak zato, ker je Marija naša najmogočnejša priprošnjica. »Ti mi lahko pomagaš, o mogočna Mati; ti mi hočeš pomagati, o dobrotljiva Mati!« — tako se glasi stara molitev na čast Materi božji. Toda k materi ne greš le takrat, kadar kaj potrebuješ, ampak tudi takrat, ko ji hočeš kako veselje napraviti, ali kadar te ona kliče. Ali veš, kdaj te pa Marija najbolj kliče in

vabi? ... Zdaj-le v mladosti, v cvetju tvoje mladostne dobe, zdaj, ko te svet najbolj mika, ko je nevarnosti na vseh straneh preobilno, zdaj te Marija kliče in vabi, ker te hoče ohraniti in obvarovati, da ne zabredeš v zmote in v greh, da se ne zapleteš v satanove zanjke. Zdaj te Marija prosi: »Otrok, daruj mi svoje srce!« Ali boš odrekel in zavržel njeno prošnjo? A. Č.

Anica gleda podobe . . .

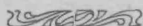
Gleda po sobi Anica mala,
gleda tja v kotec, gleda na stene,
gleda podobe, svete podobe.
Tiho je vse, mirno, svečano,

Čuj! tudi svete podobe skrivnostno
ljubko in mило v Anico zro,
vse so se danes vanjo zagledale
kakor bi rade ji nekaj povedale,
vse so prijazne, tak so iskrene:
»Zdrava nam, Anica mala!« —
Zde se ji — čudo — popolnoma žive:
»Kaj me, podobe ve ljubeznive,
gledate danes ljubeče takó?«

Anica rahlo semtja koraka,
vanjo podoba obrača se vsaka.
»Ta-le je Ana, moja patrona,
kak se ozira za mano!
Ona Marija je, saj jo poznam,
ona je moji mami patrona,
Neža pa sestri — kak se smehlja mi!
jaz pa vse vkup rada imam!«
Roki se skleneta, kakor od sebe,
v mislih prelepih Anica mala
tiha obstane, dvigne oči.
V duši ji pesem nebeška zveni:
»V sobi v podobi je, v raju pa res,
Anica, tebe mi angeli gledamo,

gleda sam Bog te s kraljevega trona,
gleda Marija ljubeče z nebes,
gleda te tvoja visoka patrona,
blažena Ana . . .«

O. E. B.

Rešitev zastavice št. 5.

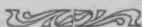
Jezdec na konju.

Prav so uganili: Kaluža Marija, Tomšič Zofija, Heršič Zofija, Huber Zinka, Vodenik Nada, učenke samostanske šole v Trnovem; Žnideršič Nada, učenka III. razreda v Ilirski Bistrici; Pivk Ljudmila, Šubic Marija, Vrhovec Mici, učenke VII. razreda v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Kunc Viktor, učenec III. razreda v Ljubljani; Levičnik Santo, učenec c. kr. vadnice v Ljubljani; Mali Gregor, Pustotnik Matija, Urbanija Anton, Benkovič Bojan, Birk Jožef, učenci IV. razreda c. kr. vadnice; Kopriva Franc, Kanc Stanko, Podkrajšek Metod, Prohivar Viktor, učenci III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Porekar Ciril, prvošolec, Porekar Viktor, učenec III. razreda c. kr. vadnice v Mariboru; Trstenjak Peter, učenec na Humu.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 5.

Kočijaž (voznik).

Oboje so prav rešili: Kastelic Marica, učenka V. razreda, Potočnik Marica, učenka III. razreda, Tomišek Zorislava in Grošelj Marija, učenki II. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Pipp Minka, Škrjanc Mici, Štrus Ivanka, učenke III. razreda vnanje uršul. šole v Ljubljani; Jarc Vera, učenka IV. razr. v Novem mestu; Gspan Alfonz, Kham Milan, Ložar Rajko, Platner Josip, Prohinar Viktor, Ravnikar Ivan, Sbrizaj Pavel, učenci III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Dornig Fr., Gerčar Fr., Kimesnenger Maks, Homar Anton, Toni Mirko, Urančkar Pavel, Žebalc Fr., Alfred Janko, Dornik Fr., Richter Karol, Štefula Fr., Pirc Joahim, Franc Leskovic, učenci III. razreda, Lah Jos., Barle Mat., Učakar, učenci IV. razreda v Kamniku; Grošek Josip, uč. v Kamniku; Bizelj Alojzija, uč. IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani.

Listnica upravnništva.

Uredništvo in upravnništvo „Angelčka“ je odslej: Pred škofijo 6.